

Arrest

nr. 52 854 van 10 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Ingoesjetische origine, afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Vanaf 1999 woonde u voornamelijk in de stad Malgobek, Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie.

Op 14 mei 2009 was u getuige van een incident met de FSB toen u op terugweg was van Ekazhevo naar Malgobek. Vanuit een witte wagen werd het vuur geopend op een zwarte wagen, waarna deze ondersteboven aan de zijkant van de weg lag. Uit de witte wagen stapten FSB'ers die de auto's langs beide kanten van de weg tegenhielden. U was er samen met 7 à 8 personen getuige van hoe de chauffeur van de zwarte wagen werd afgemaakt en hoe de lichamen van de inzittenden uit de zwarte wagen werden gedragen. Zij werden op de grond geplaatst met hun gezicht naar boven, waarna de FSB'ers hun wapens bij de lichamen legden en hen fotografeerden.

Toen u dat zag, maakte u de FSB'ers duidelijk dat u het parket zou bellen en desnoods klacht zou indienen in Straatsburg. U werd bedreigd met een wapen en oudere mensen hebben geprobeerd u opzij te zetten om u te beschermen. De FSB'ers riepen versterking in, waarna er 15 tot 20 agenten van de 6e afdeling van de MVD uit Nazran zijn gekomen. Alle auto's die daar op de weg stonden, werden omsingeld. Alle documenten en GSM's van de aanwezige chauffeurs werden in beslag genomen voor controle en later teruggegeven. Ook werden de namen van de chauffeurs genoteerd. U bent toen door de FSB'ers in elkaar geslagen.

Op 22 mei 2009 ontving u thuis in Malgobek een convocatie van de FSB dat u zich om 11 uur moest melden in Magas. Uw broer T.(...) vergezelde u naar Magas. U werd ondervraagd over het incident in Ekazhevo. Alexander, de persoon die u ondervroeg, vroeg ook naar de flashkaart van uw GSM. U moest uw intern paspoort afgeven op het einde van het gehoor.

Op 10 juni 2009 werd u in Malgobek opgehaald en naar de FSB in Magas gebracht. U werd opnieuw ondervraagd over de flashkaart van uw GSM. Men vroeg u om een uitreisbevel te ondertekenen. Toen u weigerde, werd u geslagen, waarna u uiteindelijk toch het uitreisbevel ondertekende. Nadat u dit had ondertekend, moest u uw internationaal paspoort afgeven.

Begin juli 2009 werd u een derde keer opgeroepen. In augustus 2009 werd u voor een vierde keer opgeroepen.

Begin september 2009 voor een vijfde keer en midden september 2009 voor een zesde maal.

Op 13 oktober 2009 werd u voor een laatste keer opgeroepen.

Na die laatste convocatie had uw neef, U.(...) I.(...), contact met de FSB te Magas. Hij stelde dat het beter voor u was om te vertrekken, aangezien de FSB u nooit met rust zou laten.

Uw neef regelde uw vertrek uit Ingoesjetië voor u. Hij regelde uw reis voor u, alsook een internationaal paspoort onder een andere naam.

Op 26 oktober 2009 vertrok u vanuit Malgobek naar Naltchik, Kabardino-Balkarië, waar u overnachtte.

Op 28 oktober 2009 vertrok u vanuit Naltchik naar Brest, Wit-Rusland, waar u op 30 oktober 2009 aankwam. Op 31 oktober 2009 vertrok u vanuit Brest naar België. Op 2 november 2009 kwam u in Antwerpen aan.

Op 3 november 2009 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw militair boekje, uw geboorteakte, alsook het kaartje van uw ziekteverzekering neer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de verklaarde asielproblemen werden vaststellingen gedaan die aanleiding geven tot ernstige twijfel aan de geloofwaardigheid van de door u gestelde problemen om asiel aan te vragen in België.

Allereerst kan er op gewezen worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Zo legde u geen enkele convocatie neer van het aantal keren dat u door de FSB te Magas bent opgeroepen geworden. Dit is opmerkelijk, aangezien u in totaal 7 keer een convocatie heeft moeten ondertekenen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 04/02/2010, p.17).

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over het feit, waarom u geen bewijzen kon voorleggen van uw convocaties door de FSB te Magas.

Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u niet in staat was om een convocatie neer te leggen, aangezien u deze had verbrand in uw thuisland (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 04/02/2010, p.17).

Tijdens uw tweede gehoor stelde u dat al uw oproepingsbrieven ingehouden werden door de FSB te Magas en dat u geen enkele convocatie terug in uw bezit heeft gekregen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 12/05/2010, p. 10, 13, 21).

U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar u bleef bij uw verklaringen van het tweede gehoor. Hiermee is de tegenstrijdigheid niet weerlegd of verklaard (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 12/05/2010, p. 21).

Zo een flagrante tegenstrijdigheid in uw verklaringen over de oorzaak van een gebrek aan bewijs van de door u aangehaalde feiten, tasten op een ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen aan.

Daarnaast legde u nog verdere tegenstrijdige verklaringen af over het verloop van uw eerste twee convocaties door de FSB te Magas.

Zo stelde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u tijdens de eerste convocatie op 22 mei 2009 ondervraagd bent geworden door een zekere A.(...). Hij vroeg u om een uitreisverbod te ondertekenen, wat u aanvankelijk weigerde te doen. Als gevolg van uw weigering werd u geslagen door een medewerker van de FSB en uiteindelijk heeft u het uitreisverbod toch ondertekend (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 04/02/2010, p.16).

Echter, tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat stelde u dat u tijdens uw eerste convocatie op 22 mei 2009 ondervraagd werd door een zekere Alexander. U verklaarde verder dat u tijdens deze eerste convocatie niet werd geslagen en dat u enkel uw documenten moest achterlaten bij de FSB te Magas. Het zou luidens uw verklaringen pas tijdens uw tweede convocatie op 10 juni 2009 zijn geweest dat u door twee medewerkers van de FSB geslagen werd en onder druk gezet om een uitreisverbod te tekenen.

U werd met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 12/05/2010, p.11) maar slaagde er niet in een aannemelijke uitleg hiervoor te geven. U bleef bij uw versie van de feiten zoals u die tijdens uw tweede asielgehoor heeft weergegeven.

Een verdere tegenstrijdigheid werd gevonden betreffende dit uitreisverbod. Immers verklaarde u in uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat, nadat u dit uitreisverbod had ondertekend, dit document werd ingehouden door de FSB en niet meer aan u werd teruggegeven. U stelde expliciet dat dit uitreisverbod zich nog steeds bij de FSB bevindt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 12/05/2010, p.11-15).

Echter, verderop in hetzelfde gehoor verklaarde u dat de FSB het uitreisverbod toch nog aan u had teruggegeven, zij het in augustus 2009, maar dat u zelf dit uitreisbevel heeft verbrand in oktober 2009 in Polen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 12/05/2010, p.21-22).

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de wijze waarop de eerste twee convocaties van de FSB zijn verlopen en wat er uiteindelijk met het uitreisverbod is gebeurd dat u heeft ondertekend, doen verdere twijfels rijzen, aangaande de geloofwaardigheid van uw relaas.

Een volgende tegenstrijdigheid werd gevonden aangaande het aantal keren dat u door de FSB was verhoord.

Immers stelde u tijdens het eerste asielgehoor door het Commissariaat-generaal dat u in totaal 7 maal bent opgeroepen door de FSB (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 04/02/2010, p.19-20).

Echter stelde u in het tweede gehoor dat u in totaal 5 maal bent opgeroepen door de FSB (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 12/05/2010, p. 15).

Ook met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 12/05/2010, p. 15). Weerom slaagde u er niet in hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden. U stelde dat de versie van het eerste gehoor de juiste is, waarmee de tegenstrijdigheid niettemin blijft bestaan. Het kan niet aannemelijk worden genoemd dat u over iets essentieels als het aantal, soms gewelddadige, verhoren door de FSB dermate incoherente informatie geeft.

In het algemeen is het onaannemelijk te noemen dat u zeven keer bent geconvoceerd geworden door de FSB te Magas om telkens ondervraagd te worden over de flashkaart van uw GSM (zie verklaringen gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 04/02/2010, p.16,18-19; dd.12/05/2010, p.5-6, 11, 14,15,18).

Tijdens het incident in Ekazhevo op 14 mei 2009 heeft de FSB immers uw GSM afgenomen en gecontroleerd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 12/05/2010, p.4-5,9). Toen zij uw GSM aan u teruggaven, hebben de medewerkers van de FSB niets gezegd over opnames van het incident die zij zouden teruggevonden hebben op uw GSM (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 12/05/2010, p.5-6, 9, 21). U werd tevens ook gefouilleerd door medewerkers van de FSB op het mogelijke bestaan van een extra flashkaart die u in uw jaszak verborgen hield, waar er dan wel

opnames op zouden teruggevonden kunnen worden. Nadat zij u gefouilleerd hadden, werd er niets op uw persoon teruggevonden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 12/05/2010, p.7, 9, 21).

Dat de FSB u desondanks 7 keer heeft geconvoceerd om opnames te bemachtigen, waarvan zij reeds van bij uw eerste convocatie wisten dat u ze niet had, is dan ook onaannemelijk te noemen.

Tenslotte is het weinig aannemelijk dat u weinig weet te vertellen over de actuele stand van uw problemen in Ingoesjetië.

Zo stelde u dat u federaal opgespoord werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 04/02/2010, p.22; dd. 12/05/2010, p.20). Uw neef had dit tegen uw zus aan de telefoon vermeld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 04/02/2010, p.22; dd. 12/05/2010, p.20). U kon echter niet zeggen waar hij die informatie, dat u federaal opgespoord werd, had verkregen. Na verdere bevraging hield u het erop dat u niet weet of u in federale opsporing bent maar dat uw familie dienaangaande wel een vermoeden heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 12/05/2010, p.20-21).

Gezien het verregaande gebrek aan bewijs van de door u verklaarde problemen en de tegenstrijdige verklaringen die u hierover heeft afgelegd; alsook het gebrek aan informatie over de problemen die u zegt meegemaakt te hebben, dient te worden gesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er wat u betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat Tsjetsjenië betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw militair boekje, uw geboorteakte en uw kaartje van uw verzekeringspolis bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 juli 2010 wat betreft de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, een schending aan van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout.

Hij merkt op dat hij tijdens het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal zeer zenuwachtig was, niet meer tijdens het tweede verhoor wat de kleine verschillen verklaart tussen de twee verhoren.

Verzoeker stelt dat hij in zijn land van herkomst zevenmaal verhoord werd en dat hij de convocaties heeft moeten afgeven aan de FSB bij zijn verhoor; of dit nu vóór het verhoor of erna was, speelt volgens hem geen rol.

Hij bevestigt dat hij zijn vals reispaspoort verbrand heeft.

Verzoeker verklaart dat de naam van zijn eerste ondervrager Alexander was en niet Andrei welke de volgende keren bij de verhoren aanwezig was. Hij verwijst hier ook naar zijn zenuwachtige toestand bij het eerste verhoor.

Het feit of hij al dan niet slagen heeft gekregen tijdens het eerste verhoor, doet volgens hem weinig ter zake; vast staat dat hij tijdens de verhoren slagen heeft gekregen.

Hij is van oordeel dat de vraagstelling op het Commissariaat-generaal "*spijkers op laag water zoeken is*" (zie het verzoekschrift, p. 5) en merkt dienaangaande op "*dat het merkwaardig is dat men van de zijde van het CGVS niet heeft gevraagd hoeveel slagen en/of stampen hij tijdens zijn verschillende verhoren heeft gekregen*".

Hij stelt dat hij op uitdrukkelijke vraag van het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn intern paspoort bij de FSB achterbleef.

Ook wat betreft zijn verklaringen omtrent -het aantal van- de verhoren is er, volgens hem, geen tegenstrijdigheid.

Hij stelt dat zijn neef via geburen en familieleden vernomen had dat hij opgespoord werd.

Hij laat ook gelden dat sommige vragen van de dossierbehandelaar elke verbeelding tarten, absoluut niet door de beugel kunnen, in tegenspraak zijn met alle morele rechtsregels (sic), een schending uitmaken van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de regels van behoorlijk bestuur, van de "*morele regels van fatsoen*" (sic) en van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een schending aan van artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet van 15 december 1980de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel en een manifeste appreciatiefout.

Hij citeert in dit verband passages uit het "*veiligheidsverslag van het CGVS zelf*" en besluit dat zo de commissaris-generaal zoals hij zelf stelt over een bepaalde appreciatiemarge beschikt, hij nogal licht en in strijd met hoger vermelde regels een beslissing lastens verzoeker heeft genomen.

Het verzoekschrift besluit (zie p. 10): "*In hoofde van verzoeker bestaat weldegelijk gegrond vrees voor vervolging in de zin van art. 1,A, lid 2 van de Conventie van Genève, minstens heeft zij recht op de subsidiaire bescherming. De motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald, doen hieraan geen afbreuk*".

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1, A van de Conventie van Genève wijst de Raad er op dat voormeld artikel geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker tweemaal werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens die verhoren op 4 februari -bijgestaan door advocaat S. Van Besien- en 12 mei 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Op de verklaring van verzoeker dat zijn zenuwachtigheid aan de basis ligt van kleine verschillen antwoordt de Raad dat elke asielzoeker bij een verhoor wel in enige mate van zenuwachtigheid te lijden kan hebben. Verzoeker toont echter niet aan dat de zenuwachtigheid in zijn hoofde hem verhinderd heeft de waarheid te vertellen. Zenuwachtigheid inroepen om tegenstrijdigheden te verklaren, wordt niet aanvaard.

Verweerder wijst er terecht op dat het tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verzoeker zelf was die als eerste spontaan de naam "Alexander" vernoemde als de naam van zijn eerste ondervrager. Toen verzoeker hierop onmiddellijk door de dossierbehandelaar werd geconfronteerd met het feit dat hij tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal had gezegd dat de ondervrager "Andrei" heette, ontkende hij uitdrukkelijk dat de eerste ondervrager "Andrei" heette en bevestigde hij nogmaals dat deze "Alexander" heette (zie het verhoorverslag van 12 mei 2010, p. 11). Het is pas hierna, nadat verzoeker tot twee maal toe had beaamd dat de eerste ondervrager "Alexander" heette en niet "Andrei", dat de dossierbehandelaar de naam "Alexander" als eerste ondervrager overnam van verzoeker (zie voormeld verhoorverslag, p. 12).

Dat het Commissariaat-generaal deze tegenstrijdigheid zelf in de hand heeft gewerkt kan dan ook niet worden volgehouden.

Waar verzoeker poneert dat hij tijdens het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal had gezegd dat hij in totaal zeven maal was opgeroepen, onder verwijzing naar het verhoorverslag van 12 mei 2010, p. 15, antwoordt verweerder terecht dat uit dit verhoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker tijdens het tweede verhoor, in eerste instantie verklaarde dat hij in totaal vijf keer was opgeroepen door de FSB en dat hij pas, nadat hij door de ondervrager werd geconfronteerd met het feit dat hij tijdens het vorige verhoor had gezegd dat hij zeven maal was opgeroepen, beaamde dat het mogelijk was dat hij in totaal toch zeven maal was opgeroepen (zie verhoorverslag van 12 mei 2010, p. 15).

Verder benadrukt verweerder dat verzoeker wel degelijk werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, maar dat hij, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, niet met een aannemelijke verklaring hiervoor kwam, maar gewoon beaamde dat de versie van het eerste gehoor de correcte is, waarmee de tegenstrijdigheid niettemin blijft bestaan.

Daarnaast merkt verweerder ook terecht op dat het feit of verzoeker nu al dan niet werd geslagen tijdens de eerste oproeping, wel degelijk een relevant feit is bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielaas. Verzoeker dient immers door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Het oordeel van verzoeker dat de vraagstelling op het Commissariaat-generaal "*spijkers op laag water zoeken is*" (zie het verzoekschrift, p. 5) laat de Raad voor zijn rekening.

Op de -ridicule- opmerking van verzoeker *“dat het merkwaardig is dat men van de zijde van het CGVS niet heeft gevraagd hoeveel slagen en/of stampen hij tijdens zijn verschillende verhoren heeft gekregen”*, gaat de Raad niet in; in een relaas zijn er essentiële elementen en elementen die *“van geen tel zijn”*.

Wat het uitreisverbod betreft, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft dat het uitreisverbod zich bij de FSB bevindt. Op de vraag *“Waar bevindt het uitreisverbod zich?”*, antwoordde verzoeker immers uitdrukkelijk *“bij hen.”* Toen de dossierbehandelaar hierop ter bevestiging vroeg *“De FSB heeft u dat document laten tekenen, maar het daarna niet meer teruggegeven, klopt dat?”*, antwoordde verzoeker uitdrukkelijk *“ja”* er aan toevoegend *“Mijn intern paspoort bleef bij hen achter”* (zie gehoorverslag van 12 mei 201, p. 14).

Uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker het over twee verschillende documenten had, namelijk het uitreisverbod én het intern paspoort, en dat hij tot twee maal toe heeft verklaard dat het uitreisverbod zich bij de FSB bevindt. Het verzoekschrift weerlegt deze uitleg niet.

Het gegeven in het verzoekschrift dat verzoeker de uitleg *“dat zijn neef via geburen en familieleden had vernomen dat ze hem zouden gaan zoeken”* een voldoende uitleg vindt, ontkracht het motief dienaangaande in de bestreden beslissing niet.

Waar verzoeker nog aanvoert dat sommige vragen van de dossierbehandelaar *“elke verbeelding tartten”* en niet door de beugel konden, antwoordt verweerder terecht dat verzoeker tijdens de verhoren nooit enige opmerking omtrent de vragen die hem werden gesteld heeft geformuleerd. Ook advocaat Van Besien, die tijdens het verhoor op 4 februari 2010 op het Commissariaat-generaal aanwezig was, heeft daar nooit enige opmerking over gemaakt.

Verzoekers opmerking als zou de ambtenaar misplaatste vragen hebben gesteld, kan uit de lezing van het verhoorverslag en de bestreden beslissing niet worden besloten.

De dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing trouwens laten leiden door verzoekers eigen verklaringen en de objectieve informatie die is opgenomen in het administratief dossier. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft bovendien geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet wordt ingezien hoe deze Staatsambtenaar in casu bevooroordeeld zou zijn geweest en/of vragen zou stellen die niet door de beugel kunnen.

Door de loutere insinuatie dat de dossierbehandelaar ongepaste vragen zou hebben gesteld, slaagt verzoeker er trouwens niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Zijn advocaat was trouwens bij het verhoor van 4 februari 2010 aanwezig (zie het verhoorverslag, p. 1, 24) en zich ziek meldde op 12 mei 2010 (zie het verhoorverslag, p. 1).

Verweerder benadrukt terecht dat de passages in de verhoorverslagen waar verzoeker naar verwijst, niet eens aangehaald worden in de motivering van de bestreden beslissing.

Voor het overige geeft verzoeker trouwens niet aan op welke wijze de vraagstelling van de dossierbehandelaar een schending zou uitmaken van artikel 1, A van het verdrag van Genève, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *“regels van fatsoen”*, zodat deze schendingen niet dienstig worden aangevoerd.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een schending aan van artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en roept ook een manifeste appreciatiefout in.

Hij citeert in dit verband passages uit het *“veiligheidsverslag van het CGVS zelf”* en besluit dat zo de commissaris-generaal zoals hij zelf stelt over een bepaalde appreciatiemarge beschikt, hij nogal licht en in strijd met hoger vermelde regels een beslissing lastens verzoeker heeft genomen.

Het verzoekschrift besluit (zie p. 10): *“In hoofde van verzoeker bestaat weldegelijk gegrond vrees voor vervolging in de zin van art. 1,A, lid 2 van de Conventie van Genève, minstens heeft zij recht op de subsidiaire bescherming. De motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald, doen hieraan geen afbreuk”*.

Wat betreft het verweer van verzoeker op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, antwoordt verweerder terecht dat de schending van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan worden aangevoerd in het kader van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de aangevoerde schending van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst de Raad naar hetgeen reeds hoger werd gesteld.

Wat betreft de aangevoerde manifeste appreciatiefout merkt de Raad op dat de commissaris-generaal over een zekere appreciatiebevoegdheid beschikt. Middels de motivering van de bestreden beslissing heeft hij die ingevuld.

Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat deze motivering niet deugdelijk is. De aangevoerde appreciatiefout blijft derhalve dode letter.

Waar verzoeker zich beroept op de door hem aangehaalde problemen, namelijk waar hij stelt dat zijn leven in gevaar is omdat hij gezocht wordt door de federale diensten, antwoordt verweerder dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze problemen door de commissaris-generaal als ongeloofwaardig worden beschouwd.

Verzoeker kan zich inderdaad niet baseren op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet en verwijst naar de algemene situatie in Ingoesjetië, antwoordt verweerder terecht dat uit de motivering in de bestreden beslissing en uit de informatie van het Commissariaat-generaal waarop deze motivering is gebaseerd, duidelijk blijkt dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel aanwezig is.

Verzoeker citeert wel passages uit de desbetreffende informatie van het Commissariaat-generaal en leidt hieruit af dat de situatie in Ingoesjetië toch wel zeer ernstig te noemen is, maar toont hiermee niet aan dat de informatie van het Commissariaat-generaal niet correct is, noch toont hij hiermee aan dat de situatie in Ingoesjetië voldoet aan de voorwaarden van voormeld artikel 48/4, § 2 c.

Ondanks een toename van het aantal incidenten valt immers slechts een beperkt aantal Burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie in Tsjetsjenië, antwoordt verweerder terecht dat uit de motivering in de bestreden beslissing en uit de informatie van het Commissariaat-generaal waarop deze motivering is gebaseerd, duidelijk blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet.

Verzoeker citeert wel een passage uit de desbetreffende informatie van het Commissariaat-generaal en stelt dat de situatie in Tsjetsjenië niet in die mate verbeterd is dat er van een normale situatie sprake is, maar toont hij hiermee niet aan dat de informatie van het Commissariaat-generaal niet correct is. Noch toont hij hiermee aan dat de situatie in Tsjetsjenië voldoet aan de voorwaarden van voormeld artikel 48/4, § 2 c.

De subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE